

Arrest

nr. 64 335 van 1 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. PALMANS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse tamil afkomstig uit Pelmadulla, Sri Lanka. U hebt heel uw leven in Pelmadulla gewoond samen met uw ouders en uw jonger broer. Uw beroep was kapper en u kapte op regelmatige basis het haar van de minister WDJ Seniwiratna. Op 25 juli 2009 werd u na het werk door vier mannen in legeruniform gedwongen in een witte bestelbus te stappen. Deze ontvoerders reden met u tot in Pannavenne. U werd op een dreigende toon gevraagd om in ruil voor geld een bompakket binnen te smokkelen in het huis van de minister met als doel het doden van de minister. De ontvoerders keken naar uw identiteitskaart en vroegen uw telefoonnummer. U aanvaardde

deze opdracht uit angst. De ontvoerders vertelden u dat ze u zouden contacteren op het einde van juli 2009. Op 30 juli 2009 trok u naar uw oom te Erakuwanai. Vijf dagen later kreeg u telefoon van uw vader. Op 5 augustus 2009 kwamen bij het ouderlijke huis mannen langs die beweerden lid van de politie te zijn. Deze mannen vroegen naar u. Uw vader antwoordde dat hij niet wist waar u was. Op diezelfde avond kwamen mannen in legeruniform langs bij het huis van uw ouders. Nadat ze hem geslagen hadden verraadde uw jongere broer waar u zich bevond. U nam daarna contact op met een Singalese vriend Geeth en vertelde hem uw problemen. Geeth regelde uw vertrek uit Sri Lanka en deelde u telefonisch mee dat uw vertrek gepland was in de nacht van 25 op 26 augustus 2009. Op 16 augustus 2009 kwamen mannen in een witte bestelwagen langs bij het huis van uw oom in Erakuwanai. U kon op tijd wegvluchten. Uw oom werd vastgehouden en zijn huis werd doorzocht. Daarna verlieten deze mannen de woning van uw oom. Uit angst verbleef u vanaf dan bij een vriend van uw oom die ook in Erakuwanai woonde. U kwam op het verzoek van uw oom nog twee of drie keer langs bij hem thuis voor uw vertrek uit Sri Lanka. Op 25 augustus 2009 in de namiddag, kwam Geeth samen met uw vader naar de woning van uw oom in Erakuwanai. U reed samen met Geeth en uw vader in de riksja van Geeth van Erakuwanai naar Colombo. Bij de controlepost liet u uw eigen identiteitskaart zien. U passeerde probleemloos de controlepost omdat Geeth een Singalees is. Op 26 augustus 2009, vlak na middernacht, nam u het vliegtuig in Colombo richting Mumbai. Diezelfde nacht nog vloog u van Mumbai naar Istanboel. In de namiddag van 26 augustus 2009 nam u een vlucht van Istanboel naar Milaan. Daarna nam u de auto richting België. U kwam aan in België op 27 augustus 2009 en vroeg asiel op 28 augustus 2009.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, een elektriciteitsrekening en een inschrijving van uw kapperssalon en de kopie van twee geboorteaktes voor.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. U maakt de kern van uw relaas, het verhaal dat u werd ontvoerd en onder dreiging werd gevraagd om een bom te plaatsen in het huis van een minister, niet aannemelijk. Uw relaas bevat tegenstrijdigheden. Wanneer u het verhaal over de ontvoering voor het eerst aanhaalt wordt u gevraagd om hierover meer specifiek te zijn. U vertelt dat u een kapsalon had en dat u op een dag, toen u naar de minister ging, werd tegengehouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Meteen daarna wordt u gevraagd wie u juist tegenhield. Op deze vraag antwoordt u dat deze mensen een militair uniform droegen en dat ze u ontvoerden toen u terugkwam van uw werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Later in uw relaas stelt u dat u telkens opgehaald werd en naar huis gebracht werd door een wagen van de minister op de dagen dat u het haar van de minister knipte (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Eerder vertelt u dat u op de terugweg van het huis van de minister naar u thuis ontvoerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). U wordt geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u werd ontvoerd op de terugweg indien u telkens met een wagen van de minister naar huis werd gebracht. Hier reageert u op door te zeggen dat u niet ontvoerd werd toen u terug kwam van het huis van de minister, maar dat dit gebeurde nadat u van uw kapsalon kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Louter andere dingen verklaren is geen afdoende uitleg voor tegenstrijdigheden.

Uw relaas is verder zeer vaag, vooral aangaande de ontvoerders. Gedurende heel het interview geeft u weinig details over wie u ontvoerd heeft. U herhaalt telkens dat het mannen in een militair pak zijn met een witte bestelbus. Eerst wordt u gevraagd wie uw ontvoerders juist zijn en tot welke groep zij behoren. Hier antwoordt u op dat u alleen weet dat ze militaire uniformen dragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u later gevraagd wordt of de mannen in de witte bestelwagen behoren tot het leger of de overheid antwoordt u met "misschien wel" (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt om zoveel mogelijk details te geven over uw ontvoerders kan u enkel nog toevoegen dat ze met vier waren en een wapen droegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Pas helemaal op het einde van uw relaas, wanneer u gevraagd wordt wat u zou overkomen wanneer u zou terugkeren naar Sri Lanka antwoordt u plots dat u de mannen in militair uniform vreest omdat ze steun hebben van de regering en de overheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Dit is echter bevreemdend aangezien u voordien verklaarde dat u niet de overheid of de regering vreest, enkel uw ontvoerders (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien zegt u dat u, toen u van Erakuwanai naar Colombo reed, gecontroleerd werd aan een checkpoint met uw eigen identiteitskaart en dat u de migratiecontrole aan de luchthaven van Colombo passeerde met uw eigen paspoort (zie gehoorverslag, p. 8). Deze

elementen wijzen erop dat u de overheid in Sri Lanka niet vreest of hoeft te vrezen. Toch hebt u bij die overheid nooit bescherming gezocht in Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

U maakt niet hard dat u effectief vreest voor uw leven. Nadat u ontvoerd en bedreigd werd vluchtte u niet meteen. U verbleef eerst nog vijf dagen in uw ouderlijk huis voor u naar uw oom in Erakuwanai trok (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Later in uw relaas vertelt u dat u ook bij uw oom moest weg vluchten omdat men u daar kwam zoeken. U verbleef nadien bij een vriend van uw oom die ook in Erakuwanai woont. Ondanks deze vrees stelt u dat u nog twee of drie keer bent teruggekeerd naar het huis van uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Om uw relaas te staven legt u twee kopieën neer van uw geboorteakte. Op zich bewijst een geboorteakte alleen wie u bent, maar u legt niet eens de originele akte voor. De originele geboorteakte hebt u niet in uw bezit. Op vragen in verband met uw geboorteakte antwoordt u vaag en met tegenstrijdigheden. Wanneer u gevraagd wordt waar de originele akte is antwoordt u eerst dat u niet weet waar het is maar misschien wel bij hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en daarna dat die misschien bij u thuis ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Eerst zegt u dat u uw geboorteakte hebt opgevraagd omdat u van school verhuisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), later zegt u dat u de geboorteakte hebt opgevraagd omdat u een fiets wou kopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), nog later zegt u dat u niet weet waarom u uw geboorteakte hebt opgevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 20) en ten laatste zegt u opnieuw dat u de geboorteakte nodig had om een fiets te kopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U vertelt ook dat u niet meer ging werken na de feiten die zich afspeelden op 25 juli 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.21) en dat uw winkel inmiddels gesloten is (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Om te bewijzen dat u een kapsalon had legt u een elektriciteitsrekening voor. U wordt geconfronteerd met het feit dat op deze rekening november 2009 staat, wat vier maanden na de feiten is. U antwoordt dat de rekening bleef lopen ongeacht dat het kapsalon nog open of gesloten was en dat het contract met de elektriciteitsleverancier pas opgezegd werd eind 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze incoherenties betreffende de neergelegde documenten maken uw relaas minder geloofwaardig.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010), waarvan een kopie toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn. Met betrekking tot de ontvoering stelt verzoeker dat hij een kapperszaak heeft en van zijn thuisadres naar zijn kapperszaak vertrok, om vandaar uit te werken. Verzoeker werd ook van daar afgehaald om naar de minister te worden gebracht. Verzoeker stelt dat hij ontvoerd is wanneer hij is teruggekomen van de minister en van daaruit naar huis is gegaan. Verzoeker meent dat hij geen andere dingen verklaard heeft, maar gewoon toelichting gegeven heeft over de manier waarop dit ongelukkig misverstand is ontstaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent zoals verweerder stelt dat verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft voor de tegenstrijdigheden die vermeld zijn in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken in het administratieve dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de vraag wanneer hij nu precies werd ontvoerd. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij op weg naar de minister werd ontvoerd. Daarna verklaarde verzoeker dat hij werd ontvoerd toen hij terugkwam van zijn werk. Nog later verklaarde verzoeker dat hij telkens werd opgehaald en naar huis werd gebracht door een wagen van de minister.

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij weinig uitleg kon geven over zijn ontvoerders, deze hebben zich niet bekend gemaakt. Volgens verzoeker is het evident dat ze de steun hadden van het leger en de autoriteiten. Verzoeker meent nog dat dit niet onmiddellijk zal doorwegen bij een controle, hij is geen algemeen gezochte LTTE'er, maar dit zal wel meespelen bij een terugkeer.

De Raad stelt vast dat verzoeker in antwoord op de vraag naar bijzonderheden over zijn ontvoerders slechts stelt dat hij niet weet wie zijn ontvoerders zijn, dat zij alle vier een militair uniform droegen en een wapen en hem bedreigden (gehoorverslag, p. 22).

In antwoord op de vraag waarom ze hem nog steeds zouden zoeken antwoordt verzoeker (gehoorverslag, p. 18): *“Ze zoeken mij omdat ik die ontvoerders kende, zo kan ik die ontvoerders verklikken.”*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“door hen wordt opgezocht omwille van het verzaken van zijn verplichtingen die zij hem hadden opgelegd en dat het wel een rol speelt dat ze de steun hebben van de autoriteiten of minstens sommige ervan om hem inderdaad gemakkelijk te kunnen gebruiken of elimineren.”*

De Raad stelt vast dat het louter speculaties betreft die geen feitelijke grondslag hebben en niet overtuigen. Verzoeker stelt enerzijds dat hij niet weet wie zijn ontvoerders zijn, weet geen enkele bijzonderheid over hen te vertellen, maar stelt anderzijds dat hij hen kent en zou kunnen verklikken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De bewering dat de vader en nadien de oom van verzoeker onder druk gezet werden om de schuilplaats van verzoeker te verraden zijn louter beweringen die geen bewijswaarde hebben.

De overige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de geboorteakte en elektriciteitsrekening zijn overtuigende motieven.

2.2. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Colombo en dat hij bij het landen onmiddellijk gearresteerd zal worden.

De Raad stelt vast dat het door verzoeker aangehaalde rapport op basis waarvan hij thans stelt dat Tamils uit het Noorden van Sri Lanka nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen (notitie UNHCR juli 2009) zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt en de Raad er dan ook geen rekening mee kan houden. De commissaris-generaal steunt in de bestreden beslissing op een recenter rapport met name de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* dd. 5 juli 2010, waaruit blijkt dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE als een risicoprofiel kunnen beschouwd worden. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker maakt dit profiel geenszins aannemelijk. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming.

2.3. Verzoeker meent dat hem ten onrechte het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd. Er wordt immers niet aan zijn identiteit en nationaliteit getwijfeld, noch aan het feit dat hij afkomstig is van de regio Jaffna. Het is volgens verzoeker dan ook onmogelijk voor hem om terug te keren naar Sri Lanka.

Verzoeker vreest slachtoffer te worden van moord, ontvoering en verdwijning. Verzoeker vreest bovendien dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka. Verzoeker verwijst tevens naar een rapport van de UK Home Office dd. 18 februari 2010 waarin gesteld wordt dat een aantal factoren het risico op moeilijkheden bij terugkeer met de overheden en een eventueel detentie vergroot en meer bepaald een uitstaande arrestatiebevel, criminele antecedenten, een band met de LTTE, illegaal vertrek uit Sri Lanka, betrokkenheid bij de media of NGO en een gebrek aan identiteitskaart of een ander identiteitsbewijs.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aan de bovenvermelde risicocriteria beantwoordt. Hij beschikt over zijn nationale identiteitskaart en geboorteakten en zijn asielrelaas is niet geloofwaardig. Hij maakt niet aannemelijk dat hij Sri Lanka illegaal verlaten heeft.

Verzoeker maakte zijn asielrelaas niet aannemelijk. Terecht wijst verweerder en de bestreden beslissing er op dat in het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat het CGVS al duidelijk erkend heeft dat er in Sri Lanka problemen zijn en er sprake is van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidair beschermingsstatuut.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* dd. 5 juli 2010 aanhaalt en stelt dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming en dat een individueel onderzoek vereist is. Er is derhalve op dit ogenblik geen sprake van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidair beschermingsstatuut.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS